

Poznań, 25.10.2023

Dr hab. Adam Putko, prof. UAM

Zakład Psychologii Poznawczej

Wydział Psychologii i Kognitywistyki UAM w Poznaniu

**Recenzja dorobku naukowego oraz osiągnięcia habilitacyjnego
dr Izabeli Lebudy w związku z wnioskiem o nadanie stopnia doktora habilitowanego
z dnia 3 kwietnia 2023 r.**

1. Sylwetka Habilitantki

Doktor Izabela Lebuda uzyskała stopień naukowy doktora nauk humanistycznych w zakresie pedagogiki w roku 2012 w Akademii Pedagogiki Specjalnej im. Marii Grzegorzewskiej w Warszawie, na podstawie rozprawy pt. „Uwarunkowania poczucia sukcesu nauczycieli”. Ma również tytuł magistra psychologii, który uzyskała w roku 2013 w Uniwersytecie Humanistycznospołecznym w Warszawie. W latach 2012-2017 pracowała na stanowisku adiunkta w Instytucie Pedagogiki APS w Warszawie, a od roku 2017 w Instytucie Psychologii Uniwersytetu Wrocławskiego, początkowo na stanowisku adiunkta, a następnie od roku 2023 na stanowisku profesora uczelni.

2. Recenzja głównego osiągnięcia naukowego Habilitantki

Jako główne osiągnięcie naukowe Habilitantka wskazała we wniosku cykl 10 powiązanych tematycznie prac, zatytułowany „Rola rdzeniowych i powierzchniowych charakterystyk osobowości w odnoszeniu sukcesów twórczych”. Problematykę badawczą, którą zajmuje się dr Izabela Lebuda w swoich pracach zaliczonych do głównego osiągnięcia, można określić jako mieszczącą się na pograniczu psychologii osobowości i psychologii twórczości. Prace te koncentrują się na takich zagadnieniach, jak: (1) związki rdzeniowych charakterystyk osobowości z uznaniem społecznym; (2) znaczenie powierzchniowych charakterystyk osobowości w twórczości wybitnej; (3) relacje między rdzeniowymi i powierzchniowymi charakterystykami osobowości oraz ich znaczenie dla osiągnięć twórczych.

Na cykl prac wskazanych jako osiągnięcie habilitacyjne składa się siedem artykułów opublikowanych w czasopismach z listy JCR (Creativity Research Journal; Psychology of Aesthetics, Creativity, and the Arts x 2; Current Psychology; The Journal of Creative Behavior; Journal of Research in Personality; Thinking Skills and Creativity) oraz trzy rozdziały w

monografiach współautorskich (opublikowane w wydawnictwach zakwalifikowanych przez MNiE do poziomu drugiego i pierwszego: Academic Press, Cambridge University Press i Springer). Według danych przedstawionych w Autoreferacie sumaryczny IF publikacji składających na osiągnięcie habilitacyjne wynosi 27,98, a suma punktów MEiN 860. Wszystkie publikacje z wyjątkiem jednej (Lebuda, 2022) są pracami empirycznymi. Większość tych prac (9) to publikacje współautorskie. W siedmiu pracach współautorskich Habilitantka wymieniona jest jako pierwsza autorka, w dwóch jest drugą autorką. Teksty współautorskie powstały w zespołach dwuosobowych (6), trzyosobowych (2) i pięciosobowych (1). Merytoryczny wkład w powstanie poszczególnych publikacji współautorskich został szczegółowo opisany w Załączniku 3. Wynika z niego, że we wszystkich pracach współautorskich lub ich większości Habilitantka była odpowiedzialna za pozyskanie funduszy na badania, konceptualizację badania, zebranie danych, przygotowanie manuskryptu i wprowadzenie uwag recenzentów. Nieco rzadziej (trzy prace) Habilitantka była odpowiedzialna za przeprowadzenie analizy wyników. Przedstawiony opis, choć nie zawiera informacji o procentowym wkładzie Habilitantki w poszczególne działania związane z przygotowaniem publikacji, pozwala przypuszczać – biorąc pod uwagę, że w większości tych prac jest Ona pierwszą autorką – iż odegrała pierwszoplanową rolę w ich powstaniu.

Badania prezentowane w pracach składających się na główne osiągnięcie habilitacyjne zostały podzielone przez Habilitantkę na trzy grupy ze względu na ich główną problematykę. Dotyczą one relacji zachodzących między społecznym uznaniem twórczości a: (1) rdzeniowymi charakterystykami osobowości (Lebuda i Karwowski, 2016; 2021; Lebuda i in., 2019; Lebuda, Figura i Karwowski, 2021); (2) powierzchniowymi charakterystykami osobowości (Lebuda i Csikszentmihalyi, 2017, 2020); oraz (3) zarówno rdzeniowymi, jak i powierzchniowymi charakterystykami osobowości (również w ich wzajemnym powiązaniu) (Karwowski i Lebuda, 2016, 2017; Lebuda, Zielińska i Karwowski, 2021; Lebuda, 2022).

Pierwsza z publikacji należących do grupy pierwszej (Lebuda i Karwowski, 2016) przedstawia wyniki ciekawego badania wykorzystującego biometryczny wskaźnik cech osobowości – proporcję szerokości do wysokości twarzy (fWHR). Uwzględniono dane nt. 39 laureatów literackiej Nagrody Nobla i 247 pisarzy nominowanych do tej nagrody w latach 1901-1950. Przeprowadzona analiza pokazała, że wprawdzie nie zachodzi istotna różnica między średnią wartością tego wskaźnika w grupie laureatów a nominowanymi do tej nagrody, ale wskaźnik ten był istotnym predyktorem wieku, w jakim pisarze zostali nominowani oraz czasu oczekiwania przez nich na przyznanie nagrody. Wynik ten zinterpretowany został jako

świadczący o tym, że niepożądane społecznie rdzeniowe charakterystyki osobowości (np. tendencja do dominacji, agresji i łamania zasad), choć były pomocne w uzyskaniu przez pisarza rozpoznawalności, to utrudniały jednak uzyskanie przez niego oficjalnego uznania w postaci Nagrody Nobla.

Kolejna praca (Lebuda i Karwowski, 2016) przedstawia analizę roli, jaką cechy rdzeniowe osobowości odgrywają w uzyskaniu społecznego uznania w tzw. istotnej próbie (*significant sample*), tj. u wybitnych reprezentantów swoich dziedzin. Oryginalnym rozwiązaniem metodologicznym jest w tej pracy połączenie danych historiometrycznych z wynikami analiz lingwistycznych wywiadów z laureatami Nagrody Nobla w nauce i sztuce ($N = 225$; lata 1957-2019). Stwierdzono istotne różnice międzdziedzinowe w nasileniu cech osobowości laureatów Nagrody Nobla, dotyczące głównie otwartości na doświadczenie i sumienności. Osobowościowym predyktorem uznania noblisty przez profesjonalistów we wszystkich dziedzinach okazała się ugodowość, natomiast predyktorami uznania społecznego (popularności) – ekstrawersja i otwartość na doświadczenie oraz ugodowość i sumiennność, moderowane przez dziedzinę twórczości.

Trzecia publikacja należąca do cyklu (Lebuda i in., 2019) podejmuje zagadnienie osobowościowych uwarunkowań osiągnięć twórczych, które nie są wprawdzie przełomowe, ale są dostrzegane i doceniane. W badaniu opartym na dużej próbie ($N = 1667$) zastosowano standardowe, kwestionariuszowe miary cech osobowości i osiągnięć twórczych oraz deklaracje nt. doświadczeń związanych z łamaniem prawa. Stwierdzono, że jedyną cechą osobowości, która była istotnym predyktorem osiągnięć twórczych, była otwartość na doświadczenie. Niska ugodowość i dążenie do aprobaty społecznej nie wiązały się bezpośrednio z osiągnięciami twórczymi, ale sprzyjały łamaniu ustalonych zasad społecznych, które z kolei wiązały się z osiągnięciami twórczymi. Uzyskane wyniki prowadzą autorów do wniosku, że osiągnięcia twórcze, które nie mają przełomowego charakteru dla dziedziny, nie są bezpośrednio związane z większą ugodowością, jak zostało to stwierdzone w badaniach dotyczących noblistów, ale z otwartością na doświadczenie. Biorąc jednak pod uwagę analizy profilowe, więcej osiągnięć twórczych deklarują osoby sumienne, zarówno te o wysokim poziomie plastyczności, jak i te realizujące zadania zgodnie z oczekiwaniami społecznymi.

W kolejnej pracy (Lebuda, Figura i Karwowski, 2021) przedstawiono metaanalizę wyników badań nad związkiem między osiągnięciami twórczymi a tzw. ciemną triadą cech osobowości: narcyzmem, makiawelizmem i psychopatią. Uwzględniono wyniki 69 badań, stwierdzając słabe, ale istotne związki między osiągnięciami twórczymi a narcyzmem i

makiawelizmem. Związki te były moderowane przez rodzaj wskaźnika wykorzystanego do oceny osiągnięć twórczych oraz dziedzinę twórczości. Metaanaliza została wykonana zgodnie ze wszelkimi regułami sztuki – klarownie opisane zostały poszczególne etapy zbierania danych oraz zastosowane procedury statystyczne. Obrazu rzetelnie wykonanej analizy dopełniają wykresy lejkowe, pokazujące brak efektu publikacyjnej wybiórczości (*publication bias*) w badaniach uwzględnionych w metaanalizie.

Podsumowując cztery prace należące do pierwszej grupy – dotyczące relacji między rdzeniowymi charakterystykami osobowości a osiągnięciami twórczymi, należy stwierdzić, że ujawniają one duże kompetencje Habilitantki w zakresie stawiania ważnych, dobrze ugruntowanych w literaturze przedmiotu problemów badawczych, planowania badań pozwalających na empiryczną weryfikację hipotez oraz właściwego raportowania wyników uzyskanych za pomocą ilościowych metod analizy danych.

Na tym tle nieco inaczej prezentują się prace należące do grupy drugiej – dotyczące relacji między powierzchniowymi charakterystykami osobowości a osiągnięciami twórczymi. Odbiegają one swoim charakterem od prac z grupy pierwszej pod względem rodzaju zastosowanej analizy danych, mianowicie: jakościowej. Pierwsza z tych prac (Lebuda i Csikszentmihalyi, 2017) ma charakter opisowy i przedstawia pięć typów postrzegania roli twórcy, wyodrębnionych na podstawie analizy wywiadów przeprowadzonych z uznanymi twórcami z USA i Polski. Chociaż przedstawione opisy mają dużą wartość heurystyczną, to jednak czytelnik o bardziej empirycznej orientacji odczuć może pewien niedosyt z powodu braku pewnych informacji, np. o: (1) dziedzinach twórczości reprezentowanych przez respondentów oraz jak te dziedziny rozkładały się w próbie polskiej i amerykańskiej; (2) protokołach wywiadu w obu próbach, czy były identyczne; (3) sposobie kodowania danych i sprawdzania ich rzetelności. Do części tych informacji czytelnik może wprawdzie dotrzeć, sięgając do drugiej pracy w tej grupie lub innych cytowanych publikacji, jednak pominięcie ich w tym miejscu, wynikające prawdopodobnie z tego, iż jest to rozdział w pracy zbiorowej, trochę ją zubaża i sprawia, że czytelnik zmuszony jest do poszukiwania dodatkowych informacji.

Druga praca w tej grupie (Lebuda i Csikszentmihalyi, 2019) przedstawia wyniki analiz tych samych co w poprzedniej pracy wywiadów z twórcami, tym razem jednak pod kątem tego, w jaki sposób definiują oni swoje sukcesy i dobrostan, biorąc pod uwagę relację zachodzącą między spostrzeganą przez nich rolą twórcy a innymi rolami pełnionymi w życiu, przede wszystkim rodzinnym. Dane zostały przeanalizowane jakościowo w paradygmacie konstruktywistycznej teorii ugruntowanej (Charmaz, 2014). Bardzo szczegółowo i klarownie

została opisana część polska badanej próby, procedura i zbieranie danych oraz strategia analizy danych. Analiza ta pozwoliła wyodrębnić pięć kategorii twórców, co jak zauważają autorzy, może wyjaśniać sprzeczności wskazywane we wcześniejszych badaniach na temat realizacji ról życiowych i dobrostanu wybitnych twórców.

W dyskusji wyników omawianej tu pracy (Lebuda i Csikszentmihalyi, 2019) autorzy wskazują na ograniczenia przeprowadzonej analizy, m.in. na fakt, iż dane były kodowane przez tylko jedną osobę. Należy również zauważyć, że zarówno ta, jak i wcześniejsza praca, przedstawiane są w Autoreferacie jako wykorzystujące metodę triangulacji danych, gdyż wykorzystują dane pochodzące z dwóch źródeł: próby polskiej i amerykańskiej. **Jednak wbrew tej deklaracji prace nie zawierają bliższej informacji o ewentualnych różnicach zachodzących między obu próbami np. pod względem reprezentowanych przez respondentów dziedzin twórczości.** Tymczasem, jak wynika z informacji zawartej w tej publikacji, zdecydowaną większość respondentów w polskiej próbie ($N = 34$) stanowili artyści (tylko dwie osoby reprezentowały naukę). Brakuje informacji o dziedzinach twórczości reprezentowanych w próbie amerykańskiej ($N = 94$), z wyjątkiem wzmianki, że w tej próbie pewną jej część ($n = 14$) stanowili nobliści (w tym tylko dwóch z dziedziny literatury). **Powstaje w związku z tym pytanie, na ile specyfika jednej i drugiej badanej próby wpłynęła na wyprowadzone z analizy wnioski.**

Trzecią grupę prac składających się na cykl publikacji stanowią prace dotyczące relacji między powierzchownymi a rdzeniowymi charakterystykami osobowości oraz roli, jaką pełnią one w osiągnięciu twórczych sukcesów. W pierwszej pracy z tej grupy (Karwowski i Lebuda, 2016) sprawdzono trafność różnicową charakterystyk powierzchownych osobowości – przekonań na temat własnej twórczości – w stosunku do charakterystyk rdzeniowych – cech osobowości. W tym celu przeprowadzono złożoną, wielopoziomą metaanalizę 25 badań nad związkiem cech osobowości z ogólnymi i specyficznymi dziedzinowo przekonaniami na temat własnej twórczości. Stwierdzono istotne związki między przekonaniami na temat własnej twórczości a wszystkimi cechami osobowości z modelu Wielkiej Piątki oraz z metacechami osobowości. Cechy osobowości były lepszym predyktorem ogólnych przekonań na temat własnej twórczości niż przekonania dziedzinowo specyficzne. Uzyskane wyniki prowadzą autorów do wniosku, że cechy osobowości i przekonania na temat własnej twórczości, choć są ze sobą powiązane, to nie są tożsame i te drugie nie powinny być traktowane jako epifenomen cech osobowości. **Przeprowadzona metaanaliza, choć zabrakło w niej sprawdzenia potencjalnych efektów wybiórczości publikacyjnej badań uwzględnionych w analizie, imponuje precyzją i szczegółowością.**

Kolejna praca z tej grupy (Karwowski i Lebuda, 2017) podejmuje zagadnienie trafności inkrementalnej przekonań na temat twórczości. Badanie oparte na dużej próbie ($N = 500$) pokazało, że przekonania na temat twórczości wyjaśniają unikalną część wariacji osiągnięć twórczych ponad tę, którą wyjaśniają cechy osobowości. W pracy poruszona została również kwestia interpretacji stwierdzonych związków: (1) poczucie własnej skuteczności w zadaniach twórczych jest wynikiem wcześniejszych osiągnięć twórczych; (2) poczucie skuteczności pozwala radzić sobie z niepowodzeniami i zwiększać motywację do podejmowania aktywności twórczej; (3) zależności te mogą być obustronne. Autorzy skłaniają się do drugiej z ww. interpretacji, powołując się na przedstawiony model relacji między analizowanymi zmiennymi, w którym poczucie skuteczności w działaniach twórczych jest częściowym mediatorem związku między otwartością na doświadczenie a osiągnięciami twórczymi, natomiast twórcza tożsamość jest moderatorem tego związku. **Wydaje się, że wskazana byłaby większa ostrożność w interpretowaniu stwierdzonych związków w kategoriach przyczynowo-skutkowych, biorąc pod uwagę, że model jest oparty na danych korelacyjnych.** Nie przedstawiono empirycznych dowodów, że np. w modelu alternatywnym (z zamienionymi rolami zmiennych mediującej i zależnej) nie zachodzi relacja mediacji. Ostrożniejszą interpretację wyników analiz mediacyjnych zawiera dopiero późniejsza praca (Lebuda, Zielińska i Karwowski, 2021, s. 11). Podobnej ostrożności zabrakło jednak w omawianej tu pracy (Karwowski i Lebuda, 2017). Co więcej, przedstawiony model zawiera dość zaskakujący wynik uzyskany w analizie mediacji (por. Figure 6.2, s. 94 w pracy lub rysunek 4, s. 22 w Autoreferacie), mianowicie: związek między zmienną niezależną (otwartością na doświadczenie) a zmienną zależną (osiągnięciami twórczymi) jest silniejszy (0,40), gdy kontrolowany jest statystycznie wpływ zmiennej mediującej (poczucia własnej skuteczności w realizowaniu zadań twórczych). **Nie znalazłem w pracy żadnego, nawet najdrobniejszego komentarza na temat tego wyniku. Biorąc pod uwagę, że taki układ wyników może być różnie interpretowany, chętnie poznałbym zdanie Habilitantki w tej sprawie.**

Trzecia praca w tej grupie (Lebuda, Zielińska i Karwowski, 2021) prezentuje serię interesujących analiz z wykorzystaniem modeli równań strukturalnych ($N = 803$), w których sprawdzono, jaką rolę w przechodzeniu od aktywności do osiągnięć twórczych pełnią przekonania na temat twórczości, predyspozycje poznawcze (myślenie dywergencyjne i inteligencja) oraz rdzeniowe cechy osobowości. Istotnym novum w przeprowadzonych analizach jest uwzględnienie powierzchniowych charakterystyk osobowości (przekonań nt. twórczości) oraz aspektów osobowości.

W pierwszym modelu pokazano, że twórcza koncepcja siebie jest predyktorem aktywności twórczej, lecz nie wiąże się z twórczymi osiągnięciami, co prowadzi autorów do wniosku, że cechy powierzchniowe, choć pełnią istotną rolę w podjęciu twórczych działań, nie przekładają się bezpośrednio na społeczne rozpoznanie i uznanie twórcy. Drugi model, uwzględniający dodatkowo inteligencję i zdolności twórcze, pokazał, że relacja inteligencji i myślenia dywergencyjnego z osiągnięciami twórczymi jest w pełni zapośredniczona przez aktywność twórczą. Wynik ten był nieoczekiwany, ponieważ wcześniejsze badania pokazywały, że inteligencja wiąże się z osiągnięciami twórczymi, natomiast jej związek z aktywnością twórczą jest mniej jednoznaczny. W trzecim z przedstawionych modeli, poszerzonym o aspekty osobowości, wykazano m.in., że najsilniejszymi predyktorami przekonań na temat własnej twórczości był aspekt ekstrawersji związany ze sprawczością (asertywność) oraz dwa aspekty otwartości na doświadczenie (otwartość i intelekt). Model ten pokazuje również szereg innych interesujących związków, jak chociażby te dotyczące relacji zachodzących między różnymi aspektami ugodowości a aktywnością twórczą. Jak słusznie zauważają autorzy, do uzyskanych wyników należy podchodzić ostrożnie ze względu na korelacyjny schemat badania.

W mojej opinii ostrożność byłaby wskazana również z innych względów. To, że aktywność twórcza, a nie osiągnięcia twórcze, okazała się kluczową zmienną powiązaną z charakterystykami osobowości i predyspozycjami poznawczymi może wynikać również stąd, że zmienna ta cechowała się znacznie większą od tej drugiej wariancją wyników. Ani w samej pracy, ani w materiałach dodatkowych towarzyszących artykułowi, nie podano danych nt. statystyk opisowych badanych zmiennych, w szczególności tych odnoszących się do aktywności i osiągnięć twórczych, które mogłyby rzucić trochę więcej światła na uzyskane wyniki. W opisie narzędzia do pomiaru osiągnięć twórczych pojawia się jedynie informacja, że wyniki w kwestionariuszu mierzącym tę zmienną poddano transformacji ze względów na silną skośność ich rozkładu i dużą liczbę wyników zerowych, co może świadczyć również o tym, że zmienna ta cechowała się małą wariancją. Wydaje się to zrozumiałe z uwagi na fakt, że dane pochodziły od respondentów niebędących, jak się wydaje (badanie panelowe), profesjonalnymi twórcami. Nasuwa się w związku z tym pytanie, czy stwierdzone w analizach zależności można generalizować również na profesjonalnych twórców.

Ostatnią pracą w tej grupie, zamykającą cały cykl publikacji, jest rozdział w monografii wieloautorskiej (Lebuda, 2022). Prezentuje on model teoretyczny relacji pomiędzy różnymi wynikami oceny zewnętrznej prac twórczych a twórczą koncepcją siebie i wynikami pracy twórczej uznanych twórców. Model wyodrębnia dwa potencjalnie uzupełniające się

mechanizmy, które mogą sprzyjać obronie tożsamości wybitnych twórców i prowadzić do twórczości o charakterze bardziej inkrementalnym lub przełomowym. Jednym z założeń modelu jest to, że postrzeganie sytuacji niepewności związanej z oceną własnej twórczości i stabilności własnej pozycji zawodowej jest moderowane w znacznym stopniu przez charakterystyki rdzeniowe osobowości. Interesujący model stanowi dobrą podstawę do przeprowadzenia w przyszłości empirycznych analiz weryfikujących jego założenia.

Podsumowując przegląd publikacji stanowiących główne osiągnięcia naukowe, należy stwierdzić, że Habilitantka sprawnie wykorzystuje w swoich badaniach zarówno ilościowe, jak i jakościowe metody analizy danych. Korzysta przy tym z danych zastanych albo zebranych w badaniach własnych. Analizowane próby są wystarczająco duże, aby na podstawie uzyskanych wyników wyciągać wiarygodne wnioski. Pomijając drobne niedoskonałości i ograniczenia niektórych badań, wskazane w niniejszej recenzji, przedstawione prace prezentują interesujące i wartościowe wyniki, dotyczące przede wszystkim osobowościowych uwarunkowań osiągnięć twórczych, wnoszące znaczący wkład w rozwój psychologii. Bardzo dobrze został również przygotowany Autoreferat, uwypuklający najważniejsze elementy prezentowanych publikacji i pokazujący, w jaki sposób układają się one w spójny tematycznie cykl prac.

3. Ocena pozostałego dorobku naukowego Habilitantki

Pozostały dorobek publikacyjny Habilitantki po doktoracie obejmuje jedną monografię, 47 artykułów naukowych (w tym 44 w czasopismach angielskojęzycznych), 11 rozdziałów w monografiach wieloautorskich (w tym 9 w wydawnictwach angielskojęzycznych) oraz jedną redakcję monografii wieloautorskiej. Zdecydowana większość tych prac to prace współautorskie, przygotowane w zespołach o różnej wielkości (od 2 do nawet 18). Podsumowując, dorobek naukowy dr Izabeli Lebudy jest ilościowo bardzo bogaty, obejmuje publikacje przede wszystkim w obiegu międzynarodowym, na które w zdecydowanej większości składają się artykuły naukowe w wysoko punktowanych czasopismach.

4. Współpraca naukowa z innymi ośrodkami naukowymi

Habilitantka współpracowała lub nadal współpracuje z licznymi ośrodkami naukowymi zajmującymi się badaniami nad twórczością: Webster University w Genewie, University of Northern Iowa, Katolickim Uniwersytetem w Lowanium, Paris Brain Institute (ICM) oraz Uniwersytetem w Trieście. Odbyła również staże podoktorskie w Uniwersytecie w Grazu i Uniwersytecie w Claremont.

5. Dodatkowe informacje o działalności naukowej, dydaktycznej i organizacyjnej

Dr Izabela Lebuda kierowała pięcioma projektami badawczymi finansowanymi przez takie instytucje, jak: Komisja Europejska (program Horyzont 2020), NCN (Sonata i Preludium) oraz MEiN (program Iuventus Plus i Mobilność Plus). Była także wykonawcą w trzech innych projektach finansowanych przez NCN (Opus).

Aktywność konferencyjna Habilitantki obejmuje: pięć wykładów wygłoszonych na zaproszenie na międzynarodowych konferencjach lub forach naukowych oraz 27 referatów na konferencjach naukowych (w tym 26 międzynarodowych).

Habilitantka pełni również funkcję recenzenta w licznych międzynarodowych czasopismach naukowych (m.in. Creativity Research Journal, Personality and Individual Differences) i agencjach grantowych (m.in. National Science Foundation, USA). Wykonała także recenzje wydawnicze książek dla wydawnictwa Springer Nature.

Wyrazem uznania dla osiągnięć naukowych dr Izabeli Lebudy są liczne nagrody i wyróżnienia za pracę naukową, w tym prestiżowa Nagroda Daniela E. Berlyne'a przyznana w roku 2022 przez Society for the Psychology of Aesthetics, Creativity, & the Arts, dziesiąty oddział Amerykańskiego Towarzystwa Psychologicznego, za wybitne badania w obszarze twórczości i estetyki prowadzone przez badaczy do 10 lat po doktoracie.

Habilitantka ma również duże doświadczenie dydaktyczne – jest promotorem 20 prac magisterskich z psychologii, 18 prac licencjackich z pedagogiki oraz promotorem pomocniczym w trzech przewodach doktorskich. Oprócz seminariów magisterskich i licencjackich prowadziła zajęcia z wielu innych przedmiotów, m.in. z metodologii badań, statystyki z metodologią, psychologii twórczości czy psychopedagogiki sukcesu. W roku 2020 otrzymała Nagrodę Rektora Uniwersytetu Wrocławskiego za osiągnięcia dydaktyczne.

Dr Izabela Lebuda jest również aktywna na polu organizacyjnym. Była współorganizatorką kilku międzynarodowych sympozjów naukowych (m.in. w International Society for the Study of Creativity and Innovation), a także członkinią komitetu organizacyjnego i komitetu recenzującego na międzynarodowych konferencjach. Zasiada w komitetach organizacyjnych i radach naukowych siedmiu czasopism o zasięgu międzynarodowym, pełniąc w nich funkcję zastępczyni redaktora (m.in. Thinking Skills and Creativity) lub członkini rady redakcyjnej (m.in. Journal of Creativity).

Habilitantka podejmuje również liczne działania popularyzujące naukę: współpracowała m.in. z Centrum Nauki Kopernik w ramach programu „Nauka dla Ciebie” oraz z niemiecką fundacją non-profit Sonophilia, promującą wyniki badań naukowych dotyczących twórczości, żeby wymienić tylko najważniejsze przedsięwzięcia.

6. Podsumowanie i konkluzja

Cykl prac dr Izabeli Lebudy zaliczonych do głównego osiągnięcia naukowego stanowi zbiór wartościowych poznawczo badań i analiz nad osobowościowymi uwarunkowaniami osiągnięć twórczych. Prace te wpisują się we współczesną dyskusję nad rolą rdzeniowych i powierzchniowych charakterystyk osobowości w osiąganiu twórczych rezultatów oraz ich społecznego uznania, wnosząc istotny wkład w rozwój psychologii.

Analizując łącznie dokonania naukowe, dydaktyczne i organizacyjne Habilitantki stwierdzam, że spełniają one wymagania wskazane w art. 219 ust. 1 pkt 2 Ustawy „Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce”. W związku z powyższym wnoszę o nadanie dr Izabeli Lebudzie stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk społecznych w dyscyplinie psychologia.

dr hab. Adam Putko, prof. UAM